

ARMANDO
VERICAT

LA MALEDICCIÓ
DEL GROC

Notes de color

55

Notes de Color — 55

LA MALEDICCIÓ DEL GROC

ARMANDO VERICAT

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: març del 2013

© del text:
Armando Vericat Climent

© d'aquesta edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-111-7

DL T 84-2013

1. EL DOCTOR BORRÀS

Estava, això no obstant, cridat a una gran aventura.

JOAN PERUCHO
Llibre de cavalleries

VINARÒS, 30 DE JULIOL DE 1906

El dia havia estat dur. El doctor Salvador Borràs bufà, alleugerit, després d'enllestir el darrer pacient. Home metòdic, no deixava res a la improvisació, es quedà una estona repassant un parell de casos dubtosos que se li havien presentat durant la jornada. Van picar a la porta i la seua infermera l'entreobrí.

—Si no maneu res més...

—Podeu marxar, podeu marxar —digué mirant-la per dalt de les diminutes ulleres que emprava per llegir.

—Bé, que tingueu bon viatge i fins a la tornada.

—Gràcies, Dolors, gràcies —contestà el metge amb mig somriure a la boca.

La noia marxà i Borràs decidí que calia fer el mateix. Tancà el seu quadern de notes i la finestra del despatx, penjà acuradament la bata de treball i sortí de la seua consulta del carrer de Dozal núm. 35 de Vinaròs.

Baixà passejant fins al port. Ho feia molts de dies. Li agradava seure en un racó del moll i contemplar el tràfec que sempre hi havia allí.

Aquell enrenou contrastava amb la pau que li infonia la immensitat blavosa de la Mediterrània. Només calia contemplar-la en silenci, la mar, deixar-se gronxar per la hipnòtica remor de les onades, inundar els pulmons amb la salabrosa sentor, deixar la vista perduda en l'horitzó i copsar que no som més que un gra de sorra en una platja infinita.

Les barques anaven tornant a port amb les veles plenes pel suau vent de llevant. En la llunyania, semblaven formigues amb un gra de blat pessigat a les tisoires. A bord, els mariners devien estar triant el peix. Hòmens d'esquenes amples descarregaven un vaixell al port i s'afanyaven a amuntegar els sacs dalt dels carros dels traginers. A les drassanes encara s'hi treballava. Calafats, peons i aprenents trafegaven per donar forma a la fusta que baixaven dels pinars de Cantavella, al sud de Terol. Un xiquet que tot just havia pres la comunió, esllanguit com un fil d'aram, passejava un marraixó d'aigua fresca entre les diverses quadrilles de treballadors. Hi havia sis barques de pesca en construcció, totes de diferents mides tret de dues que semblaven bessones. Unes estaven més avançades i altres encara només mostraven el costellam despulat.

Prop del metge, les dones dels mariners «remendaven» les xarxes. Assegudes a terra, capcotes, amb les cames perdudes entre la munió d'aparells de pesca, una al costat de l'altra, cofades amb un ample barret de palla que les protegia del sol que queia encara aplomat. Parlaven alegrement dels seus hòmens, sense perdre puntada. La conversa es féu una mica picant, i les dones xisclaven divertides mentre una joveneta, verge, que no sabia res de tot allò, s'enrojolava.

—Mireu, Roseta està roja com una tomata! —cridà la més vella mostrant una dentadura més que deteriorada. Totes van riure, i la noia notà una altra llampegada calenta a les galtes.

—És que només dieu poques substàncies —es defensà Roseta amb el cap cot.

—Tranquil·la, xiqueta, que quan et casaràs no et posaràs roja, no. Negra estaràs, d'aguantar l'home —sentencià una.

—Si t'has de casar busca-te'l ben jove, filla, que jo en vaig triar un de vell i, ara, jo encara tinc el peix fresc i a ell ja no li queden dents per mastegar-lo! —l'aconsellà una altra entre rialles.

—I, llavors, per què s'hi va casar? —preguntà la noia, que, semblava, havia perdut una mica la vergonya.

—Ai, filla! El primer que va picar l'ham, que ja em pensava quedar per vestir sants. Però tu podràs triar, que eres molt bonica.

—Més val vestir sants que despullar borratxos —digué, com qui no vol la cosa, una atractiva dona de mitjana edat i encara fadrina.

—Calla, calla, que tu si no t'has casat és perquè no has volgut, que de ben temprats te n'han rondat... I amb diners! —li recriminà una companya.

—A més, tu, bonica, de vestir sants res! —digué una altra—. Potser has despullat més borratxos! —Totes van aixecar el cap en sentir aquelles paraules ofensives. Allò podia acabar-se a estirades de grenyes.

—I què vols dir amb això?

—El que has sentit!

—Mira, docta, saps què?, que per mi podeu dir el que vulgueu tota la colla de xafarderes del poble, però jo faig el que vull i visc millor que totes aquestes fadrines velles que no han tastat mai home per por del què diran. I més que vatros, les casades, que per un trosset de llom vau haver de comprar el porc sencer! —sentencià una mica empenyada.

—Ara molt bonic, però ja et faràs vella, ja! I els hòmens no et miraran, i estaràs més sola que la una. Natros, almenys, tenim la companyia del marit i, sobretot, la dels fills, que ens arplegaran quan ja no ens podrem valdre.

La fadrina no va saber què contestar, o no tenia més ganes d'enraonar, així que es va acabar la conversa i les dones van continuar treballant en silenci fins que una de totes, per trencar aquella tibantor, començà a cantar amb veu melosa:

*A la fira de la Jana
un nòvio me va sortir,
però jo no el vaig voler
perquè vull casar-me aquí.*

*Vinaròs és un jardí
de clavells i roses fines;
los clavells són los fadrins
i les roses les fadrines.*

*Lo sol se pon a la serra,
la lluneta al sol de riu;
el xic que jo festejo,
quan el miro, ja se'n riu...*

El doctor Borràs no pogué evitar sentir la conversa de les dones i dibuixà algun dissimulat i tímid somriure d'esquenes a elles. Després es quedà embadalit de cara a la mar, ja neta de barques. Totes havien aplegat a port i els mariners s'afanyaven a descarregar les caixes de peix per subhastar-les a la llotja. Les gavines xisclaven al voltant del metge mentre ell flairava la intensa aroma de la Mediterrània. De vegades desitjava ser un peix, submergir-se en aquell immens úter, aliè a tota activitat humana i nadar entre els rocalls sense cap desig ni cap pensament de l'ahir ni del demà. Estar immers a l'aigua del present, lliure de condicionaments. Una veu, a la seua esquena, el retornà al món.

—Voleu que us llija la mà, senyor?

El metge es girà amb cara d'incredulitat. Darrere seu hi havia una forastera enfundada dins un vestit descolorit, arnat, mal apedaçat... fins i tot, semblava, els ratolins havien jugat més d'una estona entre els plecs d'aquelles robes. Portava un mocador negre al cap i un parell de flocs greixosos li queien al damunt de la cara. Una faç que feia dies que no rebia una bona ensabonada, pensà el metge; amb tot, la ronya no podia tapar una bellesa natural, feréstega, de femella a punt per tirar al mascle. Tenia un ull de cada color: un de blau molt clar i l'altre d'un marró verdós, la qual cosa semblà molt exòtica a l'encisat doctor Borràs. Tampoc no li passà despercebuda la grogor del seu rostre. Aquella jove semblava malalta, o potser només es tractava de l'evident falta d'higiene.

—Senyor, em sentiu? —preguntà la noia davant de l'encantament del metge.

—Jo no crec en aquestes coses —contestà sense deixar d'esguardar els ulls de la jove.

—Només cobro la voluntat —digué la vident amb cara de llàstima—. I si no quedeu satisfet..., res de res. Vinga, senyor, ajudeu-me a omplir la panxa aquesta nit: tinc una cosa que em rosega l'estómac i no és res més que fam.

Li allargà la mà sense dir res i ella canvià el semblant de llàstima per un de més alegre. Començà a escodrinyar entre les fines mans del metge vinarossenc.

—Aquestes mans tan suaus... Teniu voluntat d'ajudar els altres... De guarir els seus mals. Potser sou curandero?

—Metge, filla, sóc metge —confirmà ell sense deixar de mirar aquell rostre que li semblava angelical i fosc alhora; lluminós i reflex d'un mal imperceptible. Aquell rostre que l'atreia irremeiablement, aquells ulls, aquells llavis que li parlaven...

Quasi tot el que li anava dient era encertat: era un home casat, tenia dos fills, venia de bones famílies... Però res, ni una paraula, del que li havia promès, del futur. L'home la tallà.

—Perdoneu-me, però tot això jo ja ho sé. M'heu de parlar d'allò que encara ha de vendre, no?

—Sou impacient —digué l'endevina mirant-lo als ulls. Ell romanqué en silenci—. Veig un viatge —continuà. Llavors la lluminosa mirada asimètrica li va mudar i reflectí ara un esglai sobtat—. Un viatge que no hauríeu de fer... Pel vostre bé, suspeneu-lo.

—Però, per què? —demanà l'home.

—No us ho puc dir, no ho veig, només sé que alguna cosa malèfica i tèrbola us farà mal si continueu amb el vostre propòsit. Això és tot —digué, enigmàtica, amb la mirada esquerpa.

El metge es ficà les mans a les butxaques i allargà unes quantes monedes a la jove. Ella les agafà delerosa i donà, efusivament, les gràcies al metge al mateix temps que li besava la mà.

—Ara anirem a la meua consulta i us faré una ullada, no m'agrada gens el vostre color de pell —digué el facultatiu en un to paternal.

—Però, per qui m'heu pres?! Us penseu que sóc una qualsevol?! Potser no tinc res per menjar, però de mi no se n'aprofita qui vol —contestà ella, enutjada, malinterpretant les intencions del metge.

—No, no... No us penseu que tinc altres interessos fora dels purament professionals —es disculpà.

La pitonissa féu intenció d'allunyar-se d'allí, sense perdre de vista la cara de perplexitat del seu interlocutor. El doctor Borràs l'agafà amb força del canell i ella començà a cridar. El metge intentava tranquil·litzar-la fins que s'adonà que el grup de dones que arreglava les xarxes observava

l'escena amb estranyesa. Llavors la deixà anar. Tenia una reputació al poble que mantenir, i no era qüestió d'anar en boca de tots per una ximpleria. Tot allò es podia interpretar erròniament i portar-li problemes amb la seua muller. La noia començà a córrer, creuant pel mig de les drassanes. D'una empenta tirà a terra el noi que feia d'aiguader i el marraixó es va fer en quaranta trossos. Uns quants hòmens la van escri-dassar, però ella ni tan sols va girar el cap. Llavors, una força estranya obligà el metge a perseguir-la, tot oblidant-se d'allò que la gent poguera pensar, i emprengué a córrer davant la sorpresa de tots els qui contem-plaven l'escena. L'endemà, probablement tot el poble comentaria les desconcertants maniobres de l'assenyat metge vinarossenc.

La jove li portava un avantatge considerable, però, per la cua de l'ull, la veié entrar dins la plaça de bous. En aplegar a la porta principal de la plaça, Borràs s'aturà per agafar una mica d'alè, tot esbufegant com un bou. Uns operaris arreglaven un dels «burladeros», trencat, segurament, a l'última correguda. Els preguntà si havien vist entrar una dona i la resposta fou negativa. Des del centre del rotgale Salvador féu una volta sobre el seu eix, tot cercant l'esmunyedissa desconeguda entre les grade-ries. Res de res. La porta dels corrals era oberta i pensà que només podia haver-se encauat allí.

En entrar al fosc passadís, que comunica els corrals amb la plaça, s'aturà per tal d'acostumar la vista a la penombra del lloc. De sobte, notà un fort cop al clatell que el deixà estamordit a terra. Quan recu-perà el coneixement, els fusters que treballaven a la plaça l'envoltaven intentant reanimar-lo.

—Don Salvador... Don Salvador —li deia un dels tres alhora que li pegava lleugeres galtades per tal d'espavilar-lo.

El metge s'incorporà amb dificultats, féu dues passes en fals i els hòmens el van entomar perquè no tornara a caure.

—Seieu un moment, i prengueu un glop d'aigua —li van dir mentre el feien seure recolzat a la paret del passadís. Va beure i li passaren un drap de cotó humit per la cara i el bescoll.

—On és... On és la noia? —balbucejà.

Els treballadors es miraven uns als altres pensant que el metge deli-rava. Ells no havien vist ningú a la plaça.

—Aneu a buscar el doctor Roca —digué un, esglaiat per l'actitud erràtica de l'accidentat.

—No... No és necessari..., estic bé. Esteu segurs que no heu vist entrar.., o sortir, una jove de la plaça? —els demanà, mentre s'aixecava amb més aplom que abans.

Tots van coincidir que l'únic que havia entrat era ell mateix, i que s'havien estranyat de veure'l allí. Els donà les gràcies i s'acomiadà. Els operaris es negaven a deixar-lo marxar sol, ja que el veien encara una mica desorientat, però finalment els pogué convèncer. Havia perdut la noció del temps, així que cercà el rellotge, situat d'habitud a la butxaca de l'armilla, per tal de situar-se de nou al món. No hi era. Es palpà inquiet totes les butxaques de la jaqueta i dels pantalons i no el va trobar. Algú li l'havia robat.

Només escoltar el soroll del pany de la porta del carrer, Marieta, la filla del doctor Borràs, sortí corrents a rebre son pare. Se li llançà als braços, com de costum, i quasi el tira a terra, atabalat com encara estava Salvador pel cop rebut. El metge la besà i la deixà ràpidament a terra. No estava per a jugarotes.

—El pare no està per a romanços, filla, em fa molt de mal el cap —es disculpà.

—Però, pare, sou metge! —s'estranyà, innocentment, la xiqueta.

—Et penses que els metges no emmalaltim? —contestà Salvador rient.

Tots dos van entrar al saló de casa. Maria, la seua dona, feia puntes de coixí a la vora de la finestra del carrer. El metge s'hi apropà i la besà al front.

—Com ha anat la jornada? —preguntà ella, com tots els dies.

—Rutinària, com sempre —contestà, sense intencions de comentar l'incident de darrera hora.

El seu fill, Ignacio, feia els deures en un petit escriptori. Tot i ser estiu, el seu pare el feia estudiar una hora al dia, per no perdre el fil durant les vacances. Això al noi, seriós i responsable com era, no se li feia pesat, ans al contrari, gaudia obeint i veient el seu pare satisfet. Per a ell, era el

seu heroi particular. Salvador s'hi va apropar, el va besar i li va revoldre afectuosament els cabells, en un gest típicament seu.

—Com van els deures?

—Ja acabo, pare, tot el que em vau manar per a avui —digué el xiquet amb un ample somriure de satisfacció.

—Així m'agrada, ben treballador! Després de sopar ho repassarem.

El metge se serví un glop de brandi dins una copa exageradament grossa per al contingut. La remenà, amb estudiats moviments circulars, se l'apropà al nas per tal d'apreciar-ne les aromes i es banyà els llavis. Després, es preparà una pipa, amb parsimònia, ataconant bé el tabac. Segué a la seua butaca preferida i agafà el diari. La seua dona va fer una ganyota de desaprovació en flairar l'espès fum del tabac.

—Mare, Salvador, quin costum més lleig! —digué arronsant el nas d'escrúpol.

Ell no en féu gaire cas, ja estava més que acostumat als retrets de la seua estimada per culpa del tabac. Ja sabia Salvador que la senyora de la casa no suportava la pudor d'aquells havans que ell consumia amb fruïció.

La vesprada agonitzava, encara calorosa, i al carrer se sentia rebombori de gent i canalla que s'arreplegava de cara a casa. El mal de cap va anar minvant, però li resultava impossible concentrar-se en la lectura. Les paraules de la vident es resistien a abandonar el seu pensament. També estava amoïnant per la situació en la qual s'havia vist embolicat, i per la munió de gent que ho havia presencià. A hores d'ara segur que es comentava a moltes cases i tavernes de Vinaròs. «Un home tan assenyat!... Què collons fotia darrere les faldilles d'una miserable com aquella?», es devia estranyar i preguntar la gent. «Tots són hòmens, xiqueta, i a tots els perd el mateix», devien comentar les dones, assegudes a la fresca, intentant donar una explicació convincent dels fets. Totes aquestes cabòries contrastaven amb la pau de la llar familiar. Aquella calma, que regnava al saló, no tenia res a veure amb el neguit interior del doctor Borràs. A més, hi havia el viatge que havia d'emprendre l'endemà. Massa coses per a un home acostumat a la tranquil·litat de la vida casolana i a la rutina del treball.

Abaixà el diari i es quedà una estona contemplant la seua dona i els seus fills. Mai no es cansava de mirar el rostre serè de Maria. De vegades,

els diumenges al matí, s'aixecava d'hora, seia al costat del llit i la mirava com dormia fins que ella obria aquells ulls de mel. Quina sort havia fet de casar-s'hi! I els seus fills, quin regal de Déu! Ignacio, tan responsable, estava fet un homenet als seus onze anys. De ben segur que seria un bon metge, la quarta generació d'una saga de grans professionals de la medicina. I Marieta, més revoltosa que el seu germà, s'asserrenaria amb l'edat i es convertiria en una preciosa i educada senyoreta que, com li va passar a sa mare, rondarien els fadrins més respectables de la vila. Què més podia demanar un home? «Si el paradís existeix, deu ser una cosa pareguda», pensava l'afortunat cap de família.

Arribava, somort, el soroll del parament que Felissa, la criada dels Borràs, distribuïa meticulosament a taula. Al cap d'una estona es presentà, seriosa i estirada com sempre, perfectament emmarcada a la porta del saló.

—El sopar és a taula, senyora —digué amb la seua habitual cara de pomes agres.

Tot i el seu caràcter aspre, Felissa tenia molt bon cor. Però s'havia fet dureta i s'havia quedat fadrina, i això la rosegava per dintre. Ella, que sempre havia somiat tindre una família nombrosa, com els seus pares, que havien criat amb grans sacrificis set fills. Felissa era la major dels set germans. De ben joveneta hagué d'anar-se'n a servir a Barcelona, a la casa d'uns senyors. Una tia que hi havia emigrat li aconseguí la feina. Ella no volia marxar, no, perquè al poble tenia un mig nuvi, però les circumstàncies la van obligar, ja que a casa no hi havia cap «perra» i calia treballar.

Al principi, les cartes de l'enamorat li aplegaven totes les setmanes, puntuals, farcides de paraules d'amor i de propòsits de futur. A poc a poc van anar espaïant-se en el temps, fins que n'arribà una de fatídica, aquella en la qual trencava relacions tot posant excuses de mal pagador. De tant en tant, encara les rellegia; totes menys la darrera, és clar; aquella encara li entelava de llàgrimes els ulls. Així recordava uns anys feliços on la vida anava segons un guió perfecte que ella havia imaginat.

Quan tornà a Vinaròs, ell ja estava promès amb una altra de la colla. Els altres amics: uns casats i altres a punt de fer-ho. Ja estava tot el peix venut. A més, la seua família era tan humil que ni tan sols li van poder arreglar un casament; i ella era una mica lletja, tot s'ha de dir, amb aque-

lla cicatriu al nas que es va fer en caure de menudeta, a més de la figura malfargada que heretà de sa mare.

En conclusió, no pogué maridar-se quan li pertocava, i ara, ja major per a festejos, només li restava la fe. Sols aquell rosari que estrenyia totes les nits entre els dits sarmentosos, i aquella imatge de la Mare de Déu de la Misericòrdia a la qual demanava, dia sí, dia també, un impossible.

—A la taula i al llit, al primer crit —digué la senyora de la casa alhora que apartava la labor que estava fent.

A l'hora de sopar la conversa girava al voltant dels preparatius del viatge. Maria preguntava a Salvador quina roba es volia emportar, per tal de donar-li instruccions precises a la criada. Ell, ja més espavilat, feia jugarotes a la filla i no parava gaire atenció a la seua dona.

—M'escoltes, o no m'escoltes? —digué empipada.

—Posa la roba que vulgues... Si al cap de la correguda sempre fas el que vols —contestà ell sense ànim d'encetar una discussió.

—Hòmens, només teniu pardalets al cap! Si no fóra per natros..., la misèria se us menjaria.

—Maria, no tinc ganes de discutir... Ja t'ho he dit ben clar: fes el que vulgues.

—Segur que no vols que t'acompanyem? —digué ella per enèsima vegada.

I és que Maria ja feia dies que no parava de punxar, perquè no li feia gens de gràcia deixar marxar sol el marit de viatge. No és que ella fóra gelosa, ni que Salvador li haguera donat mai motius per ser-ho, però els hòmens..., no deixen de ser hòmens, i mai se sap. I a ella sa mare li havia ensenyat que l'obligació d'una senyora és estar sempre al costat del seu marit.

—Ja ho hem parlat massa vegades, Maria. Hi vaig per feina, i si veniu tu i els nois no aclariré res.

—Però...

—A més, no et veig vivint al mas dels meus oncles. Tot allò és massa humil per a una senyora com tu. Sense llum, sense aigua corrent, i no vull parlar d'altres coses perquè som a taula. Al segon dia ja voldries tornar cap a casa —digué ell per veure si feia entrar al solc la seua dona.

Després de sopar el metge va repassar els deures amb el noi. Maria li explicava un conte a la filla fins que a la petita se li van apegar les par-

pellès, esgotada com estava de no assossegat-se en tot el dia. La criada se l'emportà adormida al braç. Ignacio també va dir bona nit després de petonejar els pares.

Deslliurat de les obligacions paternals, el metge vinarossenc s'apropà a la seua biblioteca i trià un volum gruixut. Es tractava d'*Historia, geografía y estadística de la provincia de Castellón*, de Bernardo Mundina. El deixà damunt d'una xicoteta taula de marbre, al costat de la butaca, mentre escollia un havà d'entre tots els que hi havia a dintre d'una caixeta de fusta de pi, finament envernissada i amb les seues inicials gravades a la tapa. Encengué el cigar escollit i, entre els cargols de la primera glopada de fum, intuï l'esguard reprovatori de la seua muller. Tanmateix, ella no digué res. «Mal senyal», pensà el metge, aquells silencis de Maria sempre denotaven un lleuger enuig.

Salvador obrí el llibre per l'índex cercant l'apartat dedicat a Benassal. Hi parlava de les seues famoses aigües medicinals:

Tiene dos fuentes para el servicio de los vecinos, y algunos pozos particulares, y en su término cuéntanse 20 fuentes perennes, entre las cuales la mas notable es la llamada de Ensegures ó Segura; estas aguas son de una singular virtud para el mal de orina, haciendo curas maravillosas en individuos que sufrían este mal de muchos años, bebiendo estas aguas, cuya propiedad medicinal disuelve los cálculos formados en la vejiga, los cuales salen con el orín en forma de fina arena, evitando la formación de nuevos cálculos, y librando al paciente de los agudos dolores que se padecen al tener que arrojar un cálculo, cuyo tamaño impide la salida de la orina, interceptando por completo el conducto urinario.

Maria trencà aquell moment de pau i concentració tornant a furgar al voltant de l'assumpte del viatge. Fins al darrer moment no pararia d'insistir. Van estar una estona enraonant fins que Salvador, incapaç de llegir i parlar alhora, conclugué la conversa tancant el llibre impetuosa-

—Ara anem a descansar, que demà serà un dia llarg per a mi —digué mentre s'aixecava de la butaca.

El metge i la seua muller es van aixecar d'hora. Després d'esmorzar Maria i Felissa es van posar a fer les maletes. Ell s'apropà un moment a la consulta per arreplegar el seu maletí. A més de l'instrumental que ja portava habitualment quan anava a visitar els malalts a casa, hi afegí un baròmetre i un bloc de notes.

El neguit que, d'habitud, li arrapava l'estómac abans d'emprendre un viatge, s'accentuà en acudir-li al pensament la profecia que la misteriosa noia li havia desvelat el dia anterior. Quan ho tingué tot amanit, decidí fer una passejada pel port. Alguna força l'empentava a cercar l'enigmàtica endevina. Pensaments tèrbols li creuaven el cervell. Idees que amenaçaven de desmuntar tot el seu món, fins aleshores perfecte. Per un moment intuï que tot allò era fruit d'un estrany encanteri llançat per la desconeguda. El seu pensament d'home il·lustrat, de ciència, recelós de temes esotèrics, lluitava contra aquella intuïció que s'escampava com una càncer dins la seua ànima.

Va recórrer els llocs on havia ocorregut tot. Notà que la gent el mirava de manera diferent, més seriosa, escodrinyadora, interrogant-lo amb la mirada, com si volgueren endevinar els seus pensaments. Tingué la sensació que tot allò el sobrepassava, que, com si fóra un estrambòtic titella, la seua voluntat estava en mans d'una força superior. En un moment de lucidesa, decidí tornar cap a casa i oblidar tot l'assumpte, deixar-ho córrer com si haguera estat un malson, d'aquells que ens fan despertar amb la llengua eixuta i una sensació de malestar que no podem comprendre.

ÍNDEX

1. El doctor Borràs	7
2. El viatge	19
3. Un metge preocupat	33
4. La Bruixeta	47
5. El Groc del Forcall	59
6. Davall d'un cel estelat	71
7. L'avenc del Castellet d'en Suera	93
8. Revolta contra el dimoni	109
9. La Grenyuda	129
10. La defensa contra l'enemic	147
11. Caçadors de senglars	163
12. Tornada a la normalitat	185

